

TWEE KRANTENJONGENS

Oei, dat gaat zwaar. Met kracht trapt Rob op zijn trappers. Het fietst moeilijk met fietstassen vol kranten. Rob heeft een krantenwijk. Hij brengt De Stadskoerier rond in een lange straat met wel zes zijstraten. Hij moet in driehonderd brievenbussen een krant stoppen. En bij de krant ook nog een reclamefolder van supermarkt De Witte. In de garage, thuis, ligt de hele stapel. Die is vanmorgen gebracht. Rob moet wel twee keer terug naar huis om zijn fietstassen bij te vullen.

Gelukkig regent het niet. Rob zet zo nu en dan zijn fiets tegen een boom langs de weg. Pakt een stapel kranten en folders en loopt de huizen langs. Langzaam wordt zijn voorraad kleiner.

Rob verdient geld met zijn krantenwijk. Hij spaart. Hij wil graag een geluidstoren met twee boxen. Dat kost veel. Maar Rob doet zijn best. Elke woensdag bezorgt hij huis aan huis De Stadskoerier.

En iedere maand krijgt hij geld op zijn rekening. Hij heeft al tweehonderd euro.

Rob is bijna op de helft. Krant na krant verdwijnt in de brievenbussen van de Verlengde Baantjersweg. Bij de Prinsenlaan zwenkt Rob rechtsaf. Ook daar moet hij zo'n twintig kranten kwijt. Rob werkt snel. Soms valt de krant achter de brievenbus op de deurmat. Maar vaak blijft een stukje van de krant buiten de brievenbus steken. Als het regent mag dat niet. Dan zou de krant nat worden. Maar nu is het droog.

Ongeveer tweehonderd meter achter Rob loopt nog een jongen. Het is Chris. Hij is niet op de fiets. Hij trekt een wagentje. Chris haalt oud papier op. Hij belt aan bij de huizen en vraagt de mensen om oude kranten. Geleidelijk vult zich de wagen met papier. Chris zal straks zijn volle wagen afleveren bij het clubhuis van "Serveer!". Dat is de tafeltennisvereniging waar hij speelt. Het oud papier zal geld opbrengen voor de kas van de club.

Bij veel huizen waar Chris langs komt ziet hij een krant uit de brievenbus steken. Dat is natuurlijk de nieuwe krant. Ineens krijgt hij een idee. Waarom zou hij die kranten niet uit de gleuven trekken en op zijn kar leggen? Dan hoeft hij de straat maar af te lopen en krijgt hij z'n wagen gauw vol.....

Chris denkt niet aan de mensen die hun krant zullen missen. Zijn aandacht is helemaal gericht op de brievenbussen. Krant na krant, zojuist door Rob bezorgd, trekt Chris er weer uit. Tevreden ziet hij de stapel papier op zijn wagen groeien. Aanbellen hoeft hij niet eens. Hij trekt zijn kranten zo uit de muur!

Het is laat in de middag als Rob het kantoor van De Stadskoerier binnenloopt om de kranten in te leveren die over zijn. Hij is best moe. Driehonderd maal liep hij naar een brievenbus, soms door een lange voortuin. En tussendoor moest hij tweemaal naar huis om z'n fietstassen bij te vullen. Gelukkig gaf mama hem cola met een stroopwafel. Daarom heeft hij nog net geen honger....

Rob wordt opgewacht door mijnheer Jacobs. Dat is de redacteur van de krant. Een man die nooit zoveel zegt, vindt Rob. Maar wat is dat nou? Mijnheer Jacobs is boos.

"Wat heb jij uitgevoerd, Rob? Ik heb al wel vijftien telefoontjes gehad van boze lezers. Allemaal uit jouw wijk. Geen krant ontvangen. Waar heb jij die kranten gelaten?"

Rob begrijpt er niets van. Geen krant ontvangen? Maar hij heeft geen enkele brievenbus overgeslagen. "Ik....., ik..... ik heb ze wèl gebracht, mijnheer. Ik heb haast geen krant meer over", hakkelt Rob. "Dus al die mensen liegen, Rob? Dat geloof ik niet. Jij hebt je werk niet gedaan. Zo'n bezorger kan ik niet gebruiken. Je hoeft niet meer terug te komen".

Mijnheer Jacobs heeft al vaker problemen met jongens en meisjes gehad die zijn krant moesten bezorgen. Sommigen gooiden er met de pet naar. Die Rob is zeker weer zo'n knul die wel geld wil verdienen maar ervoor werken? Ho maar....

Verdrietig fietst Rob naar huis. Zijn moeder ziet meteen dat er wat mis is. "Wat is er gebeurd, Rob?" Rob kan zich even niet inhouden. Hij krijgt tranen in zijn ogen. Hij moet even slikken. Dan vertelt hij moeder alles. Die begrijpt er niets van. En als later papa thuiskomt snapt die het ook niet. Hij kijkt Rob toch even streng aan. "Heb je echt goed je werk gedaan, jongen?", vraagt hij. "Echt waar, pap", zegt Rob. Papa gelooft hem.

Stil eten ze met z'n drieën. "Ik zal straks toch even naar Jacobs bellen", zegt vader. Hier is iets vreemds aan de hand. In zijn dankgebed bidt vader of waarheid en eerlijkheid het mogen winnen.

Met een kar vol komt Chris bij het clubhuis van "Serveer!" aan. Daar zijn meer jongens en meisjes. Allemaal leveren ze hun opgehaalde papier in. Chris ook. Mevrouw Schoor, de trainster, neemt alles in ontvangst. Zij zorgt ervoor dat het netjes gestapeld wordt in de container naast het clubhuis. Chris lost zijn vracht. Mevrouw Schoor prijst hem. "Wat heb jij veel opgehaald, Chris!" Maar opeens valt haar oog op de kranten vóór haar.. Wat vreemd. Het zijn nieuwe kranten. Nog niet uitgevouwen. En allemaal dezelfde. De Stadskoerier van vandaag. Maar... dat kan toch niet? "Chris, hoe ben jij aan die kranten gekomen? Hebben de mensen die aan jou gegeven? Ongelezen?" Chris krijgt een kleur. "Nee.... , ja.... ik kon ze zomaar pakken..... ik...." Nu schrikt mevrouw Schoor. Ze begrijpt direct wat Chris gedaan heeft. "Heb jij ze zomaar uit de brievenbussen gepakt?" Chris zegt geen ja en geen nee. Hij zou het liefst hard wegrennen. Nu pas voelt hij dat hij verkeerd gedaan heeft. "Ga naar huis, Chris, vertel aan je ouders wat je gedaan hebt. Ik zal wel zien wat ik ga doen". Met een rood hoofd loopt de jongen naar huis. Schaamt hij zich?

"Met Jacobs" klinkt het door de telefoon. "Met mevrouw Schoor. Ik ben trainster bij de tafeltennisvereniging "Serveer!" en ik heb u iets te vertellen".

Zo hoort mijnheer Jacobs het verhaal van de kranten, door Chris uit de brievenbussen getrokken en als oud papier meegenomen. Hij is niet blij. Zijn lezers hebben hun krant niet gehad en zijn bezorger Rob is door hem verkeerd behandeld. Hij bedankt mevrouw Schoor en gaat eens even zitten. Wat moet hij nu met Rob?

"Ringggg, ringggg!" Hè, alweer die telefoon. "Jacobs", zegt hij kort en een beetje nors.

"Met Hendriksen. Ik ben de vader van Rob. Ik bel u over het ontslag van mijn zoon".

Mijnheer Jacobs valt hem in de rede.

"Ik weet wat u gaat zeggen. Maar ik heb goed nieuws voor u. Nou ja, eigenlijk is het niet zo'n mooi verhaal". En hij vertelt aan Robs vader wat er gebeurd is. "Ik had Rob niet moeten ontslaan. Er valt hem niets te verwijten. Of het moet zijn dat hij de kranten beter in de brievenbussen had moeten doen" "Laat Rob morgenmiddag na schooltijd even bij mij langs komen. En het ontslag, dat is ongedaan gemaakt!"

Wat is Rob opgelucht. De waarheid is aan het licht gekomen!

De andere dag, op het kantoor van De Stadscoerier, krijgt Rob twee vrijkaartjes voor de kunstijsbaan. Mijnheer Jacobs heeft van vader begrepen dat Rob graag schaatst. En zijn beste vriend, Timo, mag mee.

A.R. Maatsman

k&e 2002